

Arrest

**nr. 119 301 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 6 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat V. STROOBANTS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 8 november 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 9 november 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 14 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 21 oktober 2013.

1.3. Op 6 november 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Sanaa, de Yemenitische nationaliteit te bezitten en een soennitisch moslim te zijn. Op het moment dat u Yemen verliet was u nog student. Uw vader is directeur van twee benzinepompen, uw moeder is huisvrouw. U hebt nog twee broers en twee zussen. Niemand in uw familie is politiek actief en allen bevinden ze zich nog in Yemen.

Toen u 16 jaar oud was realiseerde u zich dat u zich tot jongens aangetrokken voelde en begon u een relatie met R.(...), uw buurjongen. Jullie hadden quasi iedere dag seksuele betrekkingen en veelal gebeurde dit in de kelder van uw huis. Ook had u seksuele betrekkingen met andere homoseksuelen die u kende in uw wijk.

Op uw zeventiende leerde u op school W.(...) S.(...) kennen, de zoon van een sheikh, en vanaf 2009 had u ook met hem seksuele betrekkingen. In 2010 nodigde W.(...) u uit om hem in hun residentie te bezoeken. U gaf hieraan gevolg en daar aangekomen begonnen jullie mekaar te betasten en op het moment dat jullie op het punt stonden betrekkingen te hebben (jullie hadden enkel nog een t-shirt aan), vielen de broer van W.(...) en één van diens vrienden de kamer binnen. De vriend van de broer kon voorkomen dat u neergeschoten werd en u en W.(...) konden vluchten via het raam en kleedden zich al rennend aan. U nam een taxi en ging naar uw kozijn. Waar W.(...) naartoe was gegaan of wat er met hem is gebeurd, dat weet u niet.

U zat ongeveer een maand bij uw kozijn ondergedoken, de tijd die nodig was uw vertrek te regelen. Al die tijd hoorde u niets over uw familie daar uw kozijn zag dat uw moraal laag was en hij niet wilde dat u zich zorgen maakte. Uiteindelijk bracht hij u in november 2010 naar de luchthaven in Sanaa en met een vervalst paspoort kwam u naar België, waar u op 9 november 2010 asiel heeft aangevraagd.

Sinds uw vertrek hebt u geen contact meer gehad met uw familie, wel nog twee keer met uw kozijn, M.(...), een laatste contact dateert van negen maanden na uw vertrek. U hebt van hem vernomen dat de familie van de sheikh nog steeds naar u op zoek is. Verder nieuws over uw situatie of over het welzijn van uw familie hebt u niet.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Er kunnen immers een aantal bedenkingen worden gemaakt bij uw bewering homoseksueel te zijn en de daaruit volgende vervolgingsfeiten.

U gevraagd of u homoseksueel bent, geeft u het toch wel enigszins bizarre antwoord 'ik weet dat de homoseksuelen twee types zijn, actief en passief. Ik ben actief'. Het is toch wel opmerkelijk dat u deze vraag gesteld, op een dergelijke manier antwoordt en niet gewoon met ja of neen. U stelt in uw adolescentie, u was toen 16 jaar, beseft te hebben dat u homoseksueel was. U gevraagd hoe u tot dit besef kwam, antwoordt u 'ik had homoseksuele vrienden, ze kwamen naar mij, niet altijd vaak'. Gezien dit geen antwoord is op de u gestelde vraag, werd deze u nogmaals gesteld en antwoordde u dat u meer aan jongens dacht dan aan meisjes. Uw antwoorden zijn dusdanig oppervlakkig en weinig doorleefd dat ze iedere overtuigingskracht ontberen. Ook uw bijkomende verklaring dat u, toen u adolescent was 'practiseerde' met jongeren, kan dit niet rechtzetten. Immers u gevraagd wat u hiermee bedoelt, geeft u aan dat 'u de man representeert en hij het meisje' en u zich door het hebben van betrekkingen realiseerde dat u van mannen houdt (CGVS p.3). Dit door u gegeven antwoord is andermaal dusdanig ongenueanceerd, weinig doorleefd en oppervlakkig dat het elke overtuigingskracht ontbeert.

U gevraagd hoe u reageerde wanneer u zich tussen vrienden bevond en er over meisjes werd gepraat, ontwijkt u een antwoord en stelt u dat het meisje niet uw aandacht trok. U zou hier (in België) al eens geprobeerd hebben een relatie met een meisje te hebben, maar 'dit was niets'. De vraag nogmaals gesteld, geeft u weerom geen antwoord, u geeft enkel aan dat meisjes u niet aantrokken. Een derde keer erop gewezen dat u niet antwoordt, komt u niet verder dan te stellen dat u niets zei, u deed normaal. Gevraagd wat u dan deed, herhaalt u slechts dat u normaal deed, het waren zij die spraken, ze maakten haar misschien het hof, maar u zei niets (CGVS p.4). Gezien het grote taboe dat op homoseksualiteit rust in Yemen en gezien u stelt dat niemand van uw vrienden van uw geaardheid op de hoogte was en er bijgevolg dan ook van kan worden uitgegaan dat u hieromtrent geen argwaan wenst te wekken, kan het niet overtuigen dat u tot drie keer toe dezelfde vraag moet worden gesteld waarop u dan andermaal een weinig doorleefd en weinig overtuigend antwoord geeft.

Gezien u er prat op gaat seksuele betrekkingen te hebben gehad met verschillende mannen in Yemen, werd u gevraagd hoe u met hen contact legde waarop u het toch wel verbazingwekkende antwoord gaf dat u normaal met hen praatte en direct tegen hen zei 'hou je van seks?'. Gevraagd of u dit effectief zo gezegd hebt, beaamt u dit. Erop gewezen dat uw benaderingswijze behoorlijk open is, de

Yemenitische context in acht genomen, geeft u aan dat R.(...) u al had verteld dat 'ze' homo waren en dat deze jongeren, wanneer u ze een dergelijk voorstel doet, u niet gaan doden' (CGVS p. 4). Gezien, en zoals reeds eerder werd aangegeven, het grote taboe dat op homoseksualiteit rust kan er toch van worden uitgegaan dat u hier ietwat meer omzichtig en discreet te werk zou gaan daar u enkel het woord had van R.(...) en u toch ook niet kon uitsluiten dat deze mannen u wel eens niet genegen zouden kunnen zijn, temeer uit uw verklaringen ook duidelijk blijkt dat u deze personen eigenlijk niet goed kende. Daarenboven kan er toch ook van worden uitgegaan dat u eerst zou willen aftasten of uw vraag in goede aarde zou vallen.

In dit kader kan het ook niet overtuigen dat u, gevraagd of er in Sanaa plekken zijn waar homoseksuelen elkaar 'officieus' kunnen ontmoeten, niet verder komt dan te stellen dat er mogelijks plekken zijn. Gezien u toch aangeeft contacten te hebben gehad binnen het milieu, kan het niet overtuigen dat u hierop geen accuraat antwoord kan geven daar er van uit kan worden gegaan dat hier toch wel eens over gesproken werd en dergelijke informatie binnen 'het milieu' zou circuleren. U gevraagd hoe mensen uit het homomilieu contact met elkaar opnemen, wimpelt u andermaal een antwoord af door te stellen 'dat hangt ervan af, ik weet niet hoe u een land te beschrijven, ik was op mijn eigen' (CGVS p.7). Andermaal blijkt dat u niet bij machte bent op de u gestelde vragen een accuraat en persoonlijk antwoord te formuleren.

U gevraagd of er in Yemen organisaties zijn die opkomen voor de rechten van homo's, stelt u dat dit niet het geval is. U gevraagd of u hier zulke organisaties kent, stelt u dat dit ook niet het geval is (CGVS p.4). Gezien u toch al een drietal jaar in België bent en stelt dat er hier vrijheid heerst, wekt het toch wel de nodige verbazing dat u geen enkele van dergelijke organisaties kent.

U gevraagd hoe u weet wanneer u een bar of een café passeert dat deze gelegenheid 'gay friendly' is, geeft u aan dat uw vrienden u dit vertellen. U gevraagd hoe u dit ziet aan de buitenkant van een dergelijke gelegenheid, stelt u 'we gaan 's avonds uit en dan zien we een travestiet buiten staan'. Gevraagd of je aan de buitenkant van een café/bar dit kan zien, stelt u 'niet dat ik weet, 's avonds zie je travestieten aan de deur (CGVS p.5). U even later gevraagd of u de regenboogvlag kent, vraagt u of hier in België bedoeld wordt. Gewezen op het feit dat ook in Europa bedoeld wordt, geeft u het toch wel zeer verbazingwekkende antwoord dit vergeten te zijn (CGVS p.6). Gezien de symboolwaarde van deze vlag en gezien ze overal als uithangbord bekend staat voor de holebi gemeenschap kan uw verklaring het te zijn vergeten totaal niet overtuigen daar er toch van uit kan worden gegaan dat deze vlag onmiddellijk een associatie bij u oproept (zie ook info toegevoegd aan administratief dossier).

U verder gevraagd of er in Europa een jaarlijks gebeuren is speciaal voor holebi's, geeft u aan dat er één zo'n dag per jaar is maar dat u hier niet aan deelneemt. Het is een kwestie van taal, zo stelt u en u voegt er nog aan toe dat het 'hun' feest is (CGVS p.5). De vaststelling dat u niet spontaan verwijst naar de 'gay pride' en u dit gebeuren bestempelt als 'hun' feest, een nuancering waaruit blijkt dat u zich niet persoonlijk betrokken voelt, komt andermaal uw geloofwaardigheid niet ten goede en ook uw verklaring niet deel te nemen vanwege de taalbarrière kan bezwaarlijk overtuigen daar toch algemeen geweten is, en dat blijkt ook uit de mediareportering, dat aan dit evenement mensen van alle mogelijke etnische origine en alle mogelijke talen sprekend hieraan deelnemen.

U verder gevraagd naar welke homoseksuelen u opkijkt, hiermee doelend op mensen die een rol spelen in het publieke leven en die bekend zijn, komt u niet verder dan te stellen soms naar films te kijken maar geen namen te onthouden (CGVS p.5). Andermaal kan uw onwetendheid, en dat hoeft geen betoog, niet overtuigen.

Verder dient opgemerkt dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), tijdens uw gehoor aldaar ter voorbereiding van uw gehoor op het CGVS, weliswaar verhaalde dat u in juli 2010 betrappt werd op het moment dat u seksuele betrekkingen had met W.(...), doch daar op geen enkel moment hebt gerept over uw homoseksuele geaardheid. Dient in dit kader te worden opgemerkt dat er toch nog een groot verschil is tussen het hebben van een éénmalige seksuele betrekking en een geaardheid die deel uitmaakt van wie u effectief bent en bijgevolg werd u dan ook gevraagd opheldering te verschaffen over deze omissie. U komt niet verder dan te stellen dat er u hier niet naar werd gevraagd en u enkel gevraagd werd kort te vertellen waarom u uw land hebt verlaten. Hadden ze het u gevraagd, dan zou u het gezegd hebben, zo stelt u (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat ook dit door u aangevoerde argument niet kan overtuigen daar er toch van uit kan worden gegaan dat u een dergelijk gegeven, en dat de essentie van uw aanvraag betreft, onmiddellijk en spontaan zou vermelden.

Uit bovenstaande observaties blijkt toch wel dat er bezwaarlijk geconcludeerd kan worden dat u géén grote affiniteit ten toon spreidt met de door u beweerde geaardheid.

Ook de door u beschreven gang van zaken in Yemen kan bezwaarlijk overtuigen.

Zo stelt u vanaf uw zestiende, in 2007, quasi dagelijks seksuele betrekkingen te hebben gehad met uw buurjongen, R.(...). Deze contacten zouden zich tot juli 2010 (het moment dat het probleem met

W.(...) zich voordeed; Vragenlijst CGVS p.3) voornamelijk in de kelder van uw huis hebben afgespeeld. Gezien dit bezwaarlijk als een echt discrete plek kan worden bestempeld, werd u dan ook gevraagd of u geen schrik had betrappt te worden. U antwoordde dat dit niet het geval was daar niemand daar ooit kwam, slechts heel zelden had iemand iets uit de kelder nodig. Gewezen of het feit dat u stelde quasi dagelijks hier betrekkingen te hebben gehad waardoor de kans te worden betrappt toch niet onaanzienlijk was, stelde u dat jullie er 's nachts naar toe gingen (CGVS p. 3-4). Gezien het hier een periode van meer dan twee jaar betreft kan jullie nonchalance echter totaal niet overtuigen en ondermijnt zulks in niet geringe mate uw geloofwaardigheid.

U gevraagd wat u aantrok in R.(...), stelt u: 'hij was mooi en ik voelde me op mijn gemak bij hem'. Gevraagd wat u behalve zijn uiterlijk nog beviel, komt u niet verder dan te antwoorden dat u graag bij hem was, maar u niet weet hoe hem te beschrijven. U voegt er nog aan toe dat jullie allebei van bijlarten hielden, maar dat u niet weet wat hij na zijn studies wilde doen (CGVS p.6). Gezien u met deze persoon meer dan twee jaar een relatie hebt gehad blijken uw verklaringen toch wel zeer oppervlakkig en dat u dan niet veel verder komt dan dat u eigenlijk niet weet hoe hem te beschrijven, ontbeert dat ook quasi elke geloofwaardigheid.

Verder dient aangestipt dat u, gevraagd naar wat er met W.(...) is gebeurd, hierop geen antwoord kunt geven. U vergoelijkt uw onwetendheid door te stellen dat uw enige zorg uzelf betrof en hoe te vluchten (CGVS p.3). Uw toch wel laconieke houding is opmerkelijk daar u stelt dat u met hem een vriendschappelijke band had en u toch wel enige bezorgdheid aan de dag zou hebben gelegd moest uw verklaring waarachtig zijn.

U gevraagd of u nieuws hebt over uw familie, ontbeert u iedere info. U stelt dat in de periode dat u bij uw kozijn was ondergedoken, hij u niets over hen vertelde daar hij had gezien dat uw moraal laag was en hij niet wilde dat u zich ongerust maakte. Ook deze manier van handelen ontbeert iedere logica daar het niet kan overtuigen dat uw kozijn u enerzijds aanmaande tot voorzichtigheid, maar u anderzijds niets zou willen vertellen over hun situatie. Gezien uw onwetendheid in de door u geschetste context niet kan overtuigen, werd u andermaal gevraagd of u dus effectief niet op de hoogte bent van het gegeven of uw familie al dan niet problemen heeft, waarop u stelt dat uw familie zeker problemen moet hebben ondervonden en 'ze' uw broers kwaad moeten hebben berokkend. U hebt immers oneer over de familie gebracht. U geeft als voorbeeld dat ze misschien een van uw broers, wanneer hij op straat loopt, in de borst gaan schieten (CGVS p.5-6). Daar u aangeeft dat uw laatste contact met uw kozijn dateert van negen maanden na uw vertrek en u duidelijk aangeeft dat u de situatie ernstig neemt, werd er u gevraagd of u niemand anders in Yemen kon contacteren. U antwoordde dat u geen nummers had. Gevraagd welke andere stappen u hebt ondernomen om dit te verhelpen, stelt u 'het internet geprobeerd te hebben'. Meer details gevraagd, stelt u tot andere Yemenieten uit Duitsland, Nederland en Zweden toenadering te hebben gezocht om zo te zien of zij op hun beurt contact konden leggen. Gevraagd of deze personen effectief iets gedaan hebben, moet u dit ontkennen. Gevraagd of u in dezer nog iets anders gedaan heeft, stelt u dat dit niet het geval is (CGVS p.2). Uit bovenstaande kan bezwaarlijk worden afgeleid dat u grote inspanningen hebt geleverd nieuws te weten te komen aangaande uw actuele situatie en deze van uw familie. Uw toch wel zeer nonchalante houding ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid daar, mocht er ook maar enig geloof aan de door u beweerde problematiek worden gehecht er van u verwacht kan worden alle mogelijke inspanningen te verrichten om nieuws te vergaren over de situatie van uw familie. Ook uw verklaring dat het CGVS zich niet hoeft te haasten met het nemen van een beslissing onderstreept deze appreciatie (CGVS p.8).

Tot slot dient aangestipt dat er ook met betrekking tot uw reisweg een aantal opmerkingen moeten worden gemaakt. U verklaart met een vals paspoort het land te hebben verlaten. U gevraagd naar de nationaliteit die hierop werd gevoerd, stelt u er niet op te hebben gelet, maar u meent dat het een bordeaux kleur had en Europees was. Gevraagd naar de identiteit, stelt u te denken dat uw eigen identiteit gevoerd werd maar hier niet zeker van te zijn. Gevraagd naar een visum, stelt u dat er wel degelijk een was opgenomen in uw paspoort, maar u kunt slechts vermoeden dat dit een toeristisch visum was (CGVS p.2). De vaststelling dat u hieromtrent niet meer accurate verklaringen kunt afleggen wekt verbazing daar u bij een individuele controle quasi onmiddellijk tegen de lamp zou lopen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde motieven niet aannemelijk gemaakt en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Hieraan kan nog toegevoegd worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Yemen na het aftreden van president Saleh en het overgangsakkoord van november 2011 aanzienlijk verbeterd is, en dit vooral in deze steden waar de opstand zich het hardst liet voelen, met name Sanaa en Taiz. Uit diezelfde informatie blijkt dat er na de presidentsverkiezingen in februari 2012 geen grote gevechten meer hebben plaatsgevonden, en dat het sektarisch geweld weliswaar is toegenomen, maar niet op grote schaal verspreid is. Wanneer er aanslagen gepleegd worden, zijn deze in hoofdzaak gericht tegen regerings- en militaire doelwitten,

en in sommige regio's tegen de olie- en gasinfrastructuur. Burgers worden over het algemeen niet gevisieerd. Daar waar er sprake is van zogenaamde gewapende confrontaties, dient opgemerkt te worden dat deze confrontaties slechts sporadisch voorvallen en niet kaderen binnen een aanhoudende en open strijd tussen gewapende groeperingen en de Yemenitische autoriteiten of tussen gewapende groeperingen onderling. Er is in Yemen thans geen sprake van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin. Bijgevolg bestaat er actueel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw geboorteakte neer. Dit document vermag niet bovenstaande appreciatie om te buigen daar het betrekking heeft op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 30 van de Grondwet, artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de rechten van verdediging, het fair-play beginsel en de zorgvuldigheidsplicht, laakt verzoeker dat het interview heeft plaatsgevonden in het Arabisch, waarbij de tolk vertaalde naar het Frans. Er werd geen vertaling voorzien van het Frans naar het Nederlands, terwijl de taal van het onderzoek conform artikel 51/4 van de vreemdelingenwet door verwerende partij zelf bepaald werd als zijnde het Nederlands. Verzoeker laat gelden dat hij noch zijn raadsman op voorhand werden ingelicht over het feit dat het interview zou plaatsvinden in het Frans. Indien het interview enkel vertaald wordt naar de Franse taal en er geen vertaling naar de taal van de procedure voorzien wordt, kan de advocaat zijn taak niet waarnemen. Verzoeker verduidelijkt dat men er immers niet mag van uitgaan dat elke advocaat de Franse taal voldoende machtig is om hem in staat te stellen een interview van vier uur te volgen. Door geen vertaling naar het Nederlands te voorzien en de advocaat hiervan op voorhand niet te verwittigen, wordt volgens verzoeker de advocaat de facto buiten spel gezet en worden zijn rechten van verdediging geschonden. Door deze informatie moedwillig achter te houden terwijl verwerende partij reeds lang op de hoogte was dat de vertaling niet naar het Nederlands zou gebeuren, pleegt verwerende partij tevens een inbreuk op het fair-play beginsel, aldus verzoeker. Hij vervolgt dat er bovendien geen enkele controle bestaat over de talenkennis van de persoon die het interview afneemt. Immers, verwerende partij organiseert geen taaltesten zodat er geen objectief verifieerbare gegevens bestaan waaruit kan opgemaakt worden dat de interviewer de taal zelf voldoende machtig is om het gesprek te verstaan. Aangezien de weerslag van het interview onmiddellijk in het Nederlands gebeurt bestaat er aldus geen controle of de interviewer de tolk voldoende begrepen heeft en een juiste vertaling heeft neergeschreven van het gezegde zodat ook de zorgvuldigheidsplicht wordt geschonden. Verzoeker meent dat het feit dat geen enkele wettelijke bepaling verbiedt dat een ambtenaar of een bediende zich van een andere taal bedient bij het afnemen van een interview niet belet dat dit een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht, het fair-play beginsel en de rechten van verdediging wanneer dit gebeurt zoals door verwerende partij stelselmatig wordt gedaan, namelijk zonder verwittiging en zonder veruitwendiging of lezing van de Nederlandse vertaling.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moedwillig zijn verklaringen foutief interpreteert en daarenboven bij de beoordeling geen rekening houdt met de schroom waar hij nog steeds mee te kampen heeft, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Hij verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierbij gedurende haar beoordeling telkenmale opmerkingen te maken vanuit de eigen levensverwachtingen en denkpatronen van de dossierbehandelaar terwijl persoonlijke bedenkingen van de dossierbehandelaar niet thuis horen in de bestreden beslissing. Verzoeker kan zich dan ook niet van de indruk ontdoen dat hij niet beantwoordt aan het stereotiep beeld dat de dossierbehandelaar heeft van homoseksuelen en dat hij hierop wordt afgestraft. Hij stelt te beseffen dat zijn geloofwaardigheid gelinkt is aan de perceptie van de dossierbehandelaar. Aangezien deze *in casu* evenwel een duidelijk vooropgesteld beeld heeft van hoe een homoseksueel moet zijn, wat hij moet weten en hoe hij zich moet gedragen en hij niet aan dit beeld beantwoordt, meent verzoeker dat hij nooit een eerlijke kans heeft gehad. Hij vreest dan ook dat indien de Raad zich enkel gaat baseren op het gekleurde verslag van het verhoor zoals opgesteld door het

Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hij evenmin een eerlijke kans zal krijgen in hoger beroep. Hij verzoekt dan ook een bijkomend interview te gelasten zodat hij de Raad kan overtuigen van zijn nood aan bescherming. Tot slot wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vervolging van homoseksuelen in Yemen niet ontkent en zelfs op verschillende momenten bevestigt. Het past volgens verzoeker dan ook hem de bescherming van de Belgische overheid toe te kennen. Minstens dient hem de subsidiaire bescherming te worden toegekend gelet op de nog steeds gewelddadige situatie in Yemen, aldus nog verzoeker.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een verklaring van verzoeker gevoegd.

2.4. In zoverre verzoeker kritiek uit op de manier van tolken tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, benadrukt de Raad dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet voorschrijft dat de tolk, die wordt gebruikt om de verklaringen van een kandidaat-vluchteling te vertalen, dit rechtstreeks dient te doen naar de proceduretaal. Artikel 51/4 verbiedt de dossierbehandelaar evenmin om zich tijdens het interview uit te drukken in een vreemde taal, *in casu* het Frans, en zelfs de rol van tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Daargelaten de taal die de tolk en de ambtenaar van het CGVS hebben gehanteerd, blijkt overigens dat verzoeker probleemloos zijn verklaringen kon afleggen. Verzoeker toont niet aan dat er zich tijdens het gehoor problemen zouden hebben voorgedaan, dat de tolk en/of de betrokken interviewer de Franse taal niet of onvoldoende beheersten, noch dat hij enig nadeel zou ondervonden hebben ten gevolge van de manier waarop werd getolkt. Tevens laat hij na in concreto te verduidelijken welke van zijn verklaringen niet correct vertaald zouden zijn geweest.

Evenmin kan worden ingezien op welke wijze verzoekers rechten van verdediging zouden geschonden zijn omdat zijn raadsman de Franse taal niet voldoende machtig zou zijn om het gehoor te volgen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de raadsman van verzoeker op het einde van het gehoor de opmerking heeft gemaakt *"Ik verwijst naar het relaas van mijn client, dat is alles."* waaruit kan worden afgeleid dat zij wel degelijk de verklaringen heeft begrepen. Hoewel zij bij aanvang van het gehoor vroeg bezwaar te noteren tegen het feit dat het gehoor in het Frans gebeurde (administratief dossier, stuk 4, p. 1), maakte verzoekers raadsman bij haar opmerking aan het einde van het gehoor geen melding van het feit dat zij de vertaling door de tolk niet zou hebben begrepen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoekers raadsman haar taak niet heeft kunnen waarnemen, noch dat zij in deze taak gehinderd werd doordat zij niet op voorhand werd verwittigd van het feit dat de vertaling van verzoekers verklaringen naar het Frans en niet naar het Nederlands zou gebeuren.

De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaalproblemen op te werpen. Er is geen reden om aan te nemen dat het gehoorverslag geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. Een schending van de door verzoeker in het eerste middel aangevoerde bepalingen en beginselen wordt dan ook niet aangetoond.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) de door hem gegeven antwoorden op de vraag of hij homoseksueel is dusdanig ongenueanceerd, weinig doorleefd en oppervlakkig zijn dat ze iedere overtuigingskracht ontberen, zoals wordt toegelicht, (ii) het, gezien het grote taboe dat op homoseksualiteit rust in Yemen en gezien hij stelt dat niemand van zijn vrienden van zijn geaardheid op de hoogte was en er bijgevolg van kan worden uitgegaan dat hij hieromtrent geen argwaan wenst te wekken, niet kan overtuigen dat hem tot drie keer toe de vraag moet worden gesteld hoe hij reageerde wanneer hij zich tussen vrienden bevond en er over meisjes werd gepraat, vraag waarop hij vervolgens andermaal een weinig doorleefd en weinig overtuigend antwoord geeft, (iii) er gezien het grote taboe dat op homoseksualiteit rust kan worden van uitgegaan dat hij ietwat meer omzichtig en discreet te werk zou gaan bij het benaderen van de verschillende mannen in Yemen waarmee hij naar eigen zeggen seksuele betrekkingen zou hebben gehad dan direct tegen hen te zeggen 'hou je van seks?', (iv) het niet kan overtuigen dat hij geen accuraat antwoord kan geven op de vraag of er in Sanaa plekken zijn waar homoseksuelen elkaar 'officieus' kunnen ontmoeten aangezien hij toch aangeeft contacten te hebben gehad binnen het milieu, (v) hij in België geen enkele organisatie kent die opkomt voor de rechten van homo's, hetgeen de nodige verbazing wekt gezien hij toch al een drietal jaar in België is en stelt dat er hier vrijheid heerst, (vi) hij de regenboogvlag niet kent terwijl er toch van uit kan worden gegaan dat deze vlag onmiddellijk een associatie bij hem oproept gezien de symboolwaarde van deze vlag en gezien ze overal als uithangbord bekend staat voor de holebi gemeenschap, (vii) hij niet spontaan verwijst naar de 'gay pride' wanneer hem gevraagd wordt of er in Europa een jaarlijks gebeuren is speciaal voor holebi's en hij dit gebeuren bestempelt als 'hun' feest,

nuancering waaruit blijkt dat hij zich niet persoonlijk betrokken voelt, vaststellingen welke andermaal zijn geloofwaardigheid niet ten goede komen en ook zijn verklaring niet deel te nemen vanwege de taalbarrière bezwaarlijk kan overtuigen daar algemeen geweten is en ook blijkt uit de mediareportering dat aan dit evenement mensen van alle mogelijke etnische origine en alle mogelijke talen sprekend deelnemen, (viii) hij, gevraagd naar welke homoseksuelen hij opkijkt, niet verder komt dan te stellen soms naar films te kijken maar geen namen te onthouden, onwetendheid welke andermaal niet kan overtuigen, (ix) hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar aanhaalde dat hij in juli 2010 betrappt werd op het moment dat hij seksuele betrekkingen had met W., doch daar op geen enkel moment heeft gerept over zijn homoseksuele geaardheid, (x) het niet kan overtuigen dat hij gedurende een periode van meer dan twee jaar quasi dagelijks seksuele betrekkingen zou hebben gehad met zijn buurjongen R. in de kelder van zijn huis, hetgeen bezwaarlijk als een discrete plek kan worden bestempeld en waar de kans te worden betrappt niet onaanzienlijk was, (xi) hij zeer oppervlakkige verklaringen aflegt over R., de persoon met wie hij meer dan twee jaar een relatie zou hebben gehad, (xii) hij niet weet wat er met W. is gebeurd terwijl hij, gelet op zijn vriendschappelijke band met hem, toch wel enige bezorgdheid aan de dag zou hebben gelegd moest zijn verklaring waarachtig zijn, (xiii) hij iedere info ontbeert over zijn familie en uit zijn verklaringen bezwaarlijk kan worden afgeleid dat hij grote inspanningen heeft geleverd om nieuws te weten te komen aangaande zijn actuele situatie en deze van zijn familie, (xiv) hij nagenoeg geen informatie kan verschaffen over het vals paspoort waarmee hij beweert het land te hebben verlaten, hetgeen verbazing wekt daar hij bij een individuele controle quasi onmiddellijk tegen de lamp zou lopen, (xv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Yemen thans geen sprake is van een gewapend conflict in volkenrechtelijke zin zodat er actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (xvi) zijn geboorteakte niet vermag bovenstaande appreciatie om te buigen daar dit slechts betrekking heeft op zijn identiteit, gegeven welk niet ter discussie staat.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.8. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt vooreerst vast dat, niettegenstaande in het administratief dossier geen landeninformatie wordt toegevoegd over homoseksualiteit in Yemen, verzoeker niet betwist dat er een groot taboe rust op homoseksualiteit in Yemen.

Na lezing van het administratief dossier dient de Raad vast te stellen dat verzoekers verklaringen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn homoseksuele geaardheid niet getuigen van doorleefde ervaringen: *“Dus u bent homoseksueel? AZ: Ja. CG: Sinds wanneer weet u dat? AZ: Sinds de adolescentie, sinds mijn 16de. CG: Hoe hebt u zich dat gerealiseerd? AZ: Ik heb homoseksuele vrienden, ze kwamen naar mij, niet altijd vaak. CG: Maar hoe u zich dat gerealiseerd? AZ: Omdat ik meer aan jongens dacht dan aan meisjes. Toen ik adolescent was practiseerde ik met jongeren. CG: DWZ? AZ: Hoe uit te leggen, ik hou ervan te practiseren met een jongere. CG: Maar wat bedoelt u? AZ: Ik representeer de man en hij het meisje. CG: DWZ? AZ: Ze zeggen dat hij graag van jongens houdt en dat hij practiseert met jongens. CG: Maar u, hoe u zich gerealiseerd dat u zich aangetrokken voelt tot jongens? AZ: Door betrekkingen te hebben realiseerde ik me dat ik van jongens hield. CG: Hebt u ooit relaties gehad met meisjes? AZ: Neen, u weet wat dat is Yemen. CG: DWZ? AZ: We hebben geen liefde in Yemen, als er iemand je ziet met zijn zus, dan wordt je onmiddellijk doodgeschoten. Het zijn allemaal stammen. (...) CG: Wat voelde u toen u zich realiseerde dat u homoseksueel was? AZ: “Als iemand die leeft in een land waarin dat verboden is, moreel was ik niet gerust, je denkt aan wat er met me gaat gebeuren, ik heb geprobeerd het stop te zetten. CG: Hoe? AZ: R.(...) was naar Taaz gedurende een tijd, hij bleef er lange tijd, ik probeerde me te onthouden en als ik heel veel goesting had keek ik een film en bevredigde ik mezelf, en na zijn terugkeer hebben we de relatie terug opgenomen.” (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en p. 6). Van verzoeker kan worden verwacht dat hij uitgebreider kan vertellen over wat hem ertoe bracht om een homoseksuele relatie aan te gaan en hoe hij deze ontluikende homoseksualiteit beleefde. Dit klemt des te meer daar verzoeker afkomstig is uit een samenleving waarin homoseksualiteit taboe is. De oppervlakkige manier waarop verzoeker zijn homoseksualiteit en zijn ontluikende homoseksuele gevoelens voorstelt doet naar het oordeel van de Raad afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid.*

De door verzoeker in voorliggend verzoekschrift voorgehouden schroom en zijn bewering verleggen te zijn en een teruggetrokken karakter te hebben staan overigens in schril contrast met zijn gedrag in zijn land van herkomst. Immers, ondanks het grote taboe dat op homoseksualiteit in Yemen rust, zocht verzoeker wel op zeer weinig omzichtige manier toenadering tot de personen met wie hij uiteindelijk seksuele betrekkingen zou hebben gehad. Over zijn buurjongen R. verklaarde verzoeker *“We waren dichte vrienden en ik stelde het hem voor en hij zei, ok we gaan het proberen. We begonnen seks te hebben en we kregen de gewoonte.”* Gevraagd hoe hij contact heeft genomen met de andere jongeren met wie hij seksuele betrekkingen zou hebben gehad, stelde verzoeker opnieuw zeer laconiek *“Ik praatte normaal met hen, ik zei direct tegen hen ‘hou je van seks?’”* (administratief dossier, stuk 4, p. 4). De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in dit verband oordeelt als volgt: *“(...) Erop gewezen dat uw benaderingswijze behoorlijk open is, de Yemenitische context in acht genomen, geeft u aan dat R.(...) u al had verteld dat ‘ze’ homo waren en dat deze jongeren, wanneer u ze een dergelijk voorstel doet, u niet gaan doden’ (CGVS p. 4). Gezien, en zoals reeds eerder werd aangegeven, het grote taboe dat op homoseksualiteit rust kan er toch van worden uitgegaan dat u hier ietwat meer omzichtig en discreet te werk zou gaan daar u enkel het woord had van R.(...) en u toch ook niet kon uitsluiten dat deze mannen u wel eens niet genegen zouden kunnen zijn, temeer uit uw verklaringen ook duidelijk blijkt dat u deze personen eigenlijk niet goed kende. Daarenboven kan er toch ook van worden uitgegaan dat u eerst zou willen aftasten of uw vraag in goede aarde zou vallen.”*

Ook uit de rest van verzoekers verklaringen blijkt dat hij geen affiniteit heeft met homoseksualiteit. Er kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker, die afkomstig is uit een samenleving waar een taboe rust op homoseksualiteit zijn ontdekte homoseksualiteit als problematisch zou hebben ervaren. Dit blijkt echter geenszins uit de door hem afgelegde verklaringen. Integendeel, uit het geheel van

verzoekers verklaringen blijkt dat hij zijn beweerde homoseksuele geaardheid zonder al te groot probleem zou hebben aanvaard, hetgeen niet doorleefd overkomt gelet op het heersende stigma in zijn land van herkomst ten aanzien van homoseksualiteit.

2.9. Voorts laten ook verzoekers verklaringen betreffende zijn beweerde homoseksuele relatie met R. niet toe hieraan enig geloof te hechten.

Vooreerst kunnen verzoekers beweringen omtrent de quasi dagelijkse seksuele contacten met R. in de kelder van zijn huis de Raad niet in het minst overtuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband op goede gronden als volgt: *“Zo stelt u vanaf uw zestiende, in 2007, quasi dagelijks seksuele betrekkingen te hebben gehad met uw buurjongen, R.(...). Deze contacten zouden zich tot juli 2010 (het moment dat het probleem met W.(...) zich voordeed; Vragenlijst CGVS p.3) voornamelijk in de kelder van uw huis hebben afgespeeld. Gezien dit bezwaarlijk als een echt discrete plek kan worden bestempeld, werd u dan ook gevraagd of u geen schrik had betrappt te worden. U antwoordde dat dit niet het geval was daar niemand daar ooit kwam, slechts heel zelden had iemand iets uit de kelder nodig. Gewezen of het feit dat u stelde quasi dagelijks hier betrekkingen te hebben gehad waardoor de kans te worden betrappt toch niet onaanzienlijk was, stelde u dat jullie er 's nachts naar toe gingen (CGVS p. 3-4). Gezien het hier een periode van meer dan twee jaar betreft kan jullie nonchalance echter totaal niet overtuigen en ondermijnt zulks in niet geringe mate uw geloofwaardigheid.”*, vaststellingen en overwegingen welke door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Daarnaast zijn ook verzoekers verklaringen over de persoon met wie hij meer dan twee jaar een relatie zou hebben gehad dermate oppervlakkig dat zij niet toelaten enig geloof te hechten aan verzoekers beweerde langdurige seksuele relatie met R.. Zo leest de Raad in het gehoorverslag: *“CG: Kunt u me R.(...) beschrijven? AZ: Hij heeft een groot hoofd en een iets dikker lichaam, hij komt tot aan mijn schouder. CG: Wat trok u aan in hem? AZ: Hij was mooi en ik voelde me op mijn gemak bij hem. CG: Zeg eens, behalve zijn uiterlijk? AZ: Ik was graag bij hem, ik weet niet hoe hem te beschrijven. CG: Wat waren dan zijn hobbies, wat wilde hij doen in de toekomst? AZ: We houden alle twee van het biljart en we deden mee aan wedstrijden, na de studies weet ik niet wat hij wilde doen.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 6). Van verzoeker, die beweert jarenlang een geheime relatie te hebben gehad, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer concrete verklaringen kan afleggen omtrent de persoon waarmee hij deze relatie beleefde. Het hoeft geen betoog dat verzoekers stelling niet te weten hoe hem te beschrijven zijn verklaringen in dit verband iedere geloofwaardigheid ontnemen.

2.10. Verder acht de Raad het in de Yemenitische context niet in het minst plausibel dat verzoeker en W. op een dag zo maar seksuele betrekkingen zouden hebben gehad. Verzoeker verklaarde in dit verband als volgt: *“(...) Op een keer nodigde hij me bij zich uit, ik wist niet wat zijn doel was maar hij wilde seks met me hebben, (...). We waren in het huis, we babbelden en begonnen seks te hebben, we hadden betrekkingen en onmiddellijk zijn zijn broer en een vriend gekomen.”* (...) CG: *Kunt u me iets vertellen over het incident met W.(...)? AZ: Ik zei dat hij me uitnodigde bij heb thuis, in het begin lachten we, discussieerden we, hij zat naast me en geleidelijk begon hij met te streken en ik antwoordde hierop en we begonnen elkaar te omhelzen, en we kleedden ons uit, en we waren op het begin. CG: Waren jullie naakt? AZ: Je, we hadden enkel ons t-shirt aan en toen zijn broer binnenkwam lag ik op W.(...), en onmiddellijk hebben we onze kleren genomen en ontsnapt.”* (administratief dossier, stuk 4, p. 3 en p. 5). Uit verzoekers verklaringen blijkt dat niemand op de hoogte was van zijn homoseksualiteit. Het kan de Raad dan ook geenszins overtuigen dat W., die onmogelijk kon inschatten hoe verzoeker zou reageren op zijn avances en of hij zou openstaan voor homoseksuele contacten, een dergelijk risico zou nemen. Opnieuw zijn verzoekers verklaringen dermate ondoorleefd en weinig plausibel dat ze iedere overtuigingskracht ontberen.

Deze ongeloofwaardigheid wordt andermaal bevestigd door de vaststelling dat in het verzoekschrift een totaal andere versie van de feiten wordt gegeven, zijnde dat verzoeker, die van R. vernomen had dat W. homoseksueel was en er altijd op uit was om een slippertje te hebben, op W. afstapte en vroeg of deze seks wilde hebben. Hieruit blijkt aldus dat verzoeker het initiatief zou hebben genomen terwijl uit verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens het gehoor ontegensprekelijk blijkt dat het initiatief uitging van W..

2.11. Tot slot wijst de Raad erop dat van een asielzoeker redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zijn reisweg en de door hem gebruikte documenten waarmee hij reisde voldoende kan toelichten en dat zijn verklaringen hieromtrent minstens klaar en ondubbelzinnig zijn. Uit het administratief dossier blijkt dat

verzoeker enerzijds niet weet op wiens naam het valse paspoort stond en welke nationaliteit er in was opgenomen en anderzijds onwetend is omtrent het visum dat in het paspoort zou zijn aangebracht (administratief dossier, stuk 4, p. 2). Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen precieze informatie kan verschaffen over de persoon die vermeld stond in het paspoort, en dan nog wat betreft eenvoudige en cruciale informatie zoals de naam en de nationaliteit. Bovendien is het niet aannemelijk dat hij niet met zekerheid kan stellen welk visum in het paspoort was aangebracht. De Raad verwacht niet dat alle details van een paspoort gekend zijn doch van een vreemdeling die reist met een vals paspoort wordt wel verwacht dat hij minstens de naam, geboortedatum, geboorteplaats, verkregen visa, het land en het doel waarvoor de visa werden verkregen, zonder enig probleem zou kunnen meedelen, gelet op de kans die hij loopt om bij een controle te worden aangehouden en ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker op de hoogte was van het gegeven dat er veelvuldige en grondige controles op individuele basis zouden gebeuren omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel en dit zowel bij vertrek als bij aankomst, en dat een reis met beweerde valse documenten grondig wordt voorbereid teneinde het risico om tijdens een van de controles door de mand te vallen te minimaliseren. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen nuttige elementen omtrent het vals paspoort kon vermelden zodat ernstig kan getwijfeld worden aan de bewering dat hij met een vals paspoort reisde. Bovendien moet verzoeker minstens in het bezit geweest zijn van een vliegtuigticket, instapkaart of bagageticket waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in België is aangekomen. Hij kan echter geen reisbescheiden voorleggen en maakt aldus op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Dergelijke houding getuigt naar het oordeel van de Raad van een manifest gebrek aan medewerking.

2.12. Voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksuele geaardheid, noch aan zijn beweerde homoseksuele relatie met R. en zijn seksuele betrekkingen met W.. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Yemen. Verzoekers bewering dat hij ook hier in België homoseksuele relaties heeft gehad, vermag niets af te doen aan de vastgestelde ongelofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Tot slot merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde dat hij twee keer een Schengenvisum kreeg afgeleverd door de Franse ambassade in Sana'a en twee keer naar Frankrijk reisde (adm. doss., stuk 46, vingerafdrukken verzoekers verklaringen). Hij reisde tevens naar andere Arabische landen (gehoor CGVS, p. 7). Derhalve moet worden aangenomen dat verzoeker in het bezit was van een origineel paspoort dat hij niet voorlegt. Aangezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers relaas is de Raad van oordeel dat er geen reden is waarom verzoeker zijn paspoort, dat bij zijn vader zou zijn (gehoor, p. 7), niet voorlegt, tenzij hij iets te verbergen heeft.

2.13. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde geboorteakte zodat de Raad om dezelfde reden als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit stuk niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging. Ook de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde verklaring, die uitgaat van verzoeker zelf, kan bezwaarlijk zijn geloofwaardigheid herstellen.

2.14. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.15.1. Gelet op de vastgestelde ongelofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

2.15.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu*

Yemen, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Yemen actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Met de stelling dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend gelet op de nog steeds gewelddadige situatie in Yemen, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Yemen subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Yemen gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS